

Sygn. akt II Ca 709/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karina Marczak
Sędziowie:	SO Iwona Siuta SO Sławomir Krajewski (spr.)
Protokolant:	Mariusz Toczek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2015 roku w S.

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko E. D.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 19 stycznia 2015 roku, sygn. akt I C 1979/14

I. zmienia zaskarżony wyrok nadając mu treść:

- 1. zasądza od pozwanej E. D. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 11.895,40 zł (jedenaście tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych i czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2014 roku,**
- 2. oddala powództwo w pozostałej części,**
- 3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę (...) (tysiąc czterysta czterdzieści cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu,**

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 404 (czterysta cztery) złote tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Sławomir Krajewski SSO Karina Marczak SSO Iwona Siuta

Sygn. akt II Ca 709/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniosła pozew przeciwko E. D., o zasądzenie kwoty 21.914,63 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu obejmujących koszty sądowe w wysokości 274 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2400 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 3 kwietnia 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 201278/14, Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie nakazał pozwanej E. D., aby w ciągu dwóch tygodni o doręczenia nakazu zapłaciła (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 21.903,64 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2674 zł tytułem, zwrotu kosztów procesu.

Pozwana wiosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, w którym powołała się na zarzut przedawnienia roszczenia.

Na rozprawie w dniu 19 stycznia 2015 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim, sygn. akt I C 1979/14, oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach:

Na podstawie umowy pożyczki nr (...) - europożyczka na karcie VISA z dnia 21 września 2005 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. postawiła do dyspozycji S. J. kwotę 23.416,34 zł, którą pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić w 48 miesięcznych ratach do dnia 21 września 2009 roku, poczynając od następnego miesiąca po udzieleniu pożyczki.

W dniu 19 lutego 2009 roku pomiędzy (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą we W. występującą jako cedent, a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. występującą jako cesjonariusz zawarta została umowa przelewu wymienionych w załączniku nr 1 do umowy wierzytelności przysługujących cedentowi w stosunku do (...) dłużników z tytułu zaciągniętych i niespłaconych pożyczek.

Nakazem zapłaty z dnia 25 maja 2010 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt XVI Nc-e 117013/10 i zaopatrzonym w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 29 listopada 2010 roku, Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie orzekł, że S. J. powinien zapłacić na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 19.243,50 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2641 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Daty dokładnie nieustalonej w marcu 2011 roku E. D. i S. J. zobowiązali się dokonać na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. spłaty zadłużenia S. J. wynikającego z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt XVI Nc-e 117013/10, wraz z kosztami sądowymi, odsetkami ustawowymi i kosztami egzekucji komorniczej, niezależnie od potrąceń komorniczych, w miesięcznych ratach po 6000 zł każda, płatnych do dnia 8 każdego miesiąca kalendarzowego poczynając od dnia 8 marca 2011 roku, aż do całkowitej spłaty zadłużenia z odsetkami umownymi wynoszącymi czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego obowiązującej w dniu zwłoki od każdej raty niezapłaconej w terminie w całości lub w części, z zastrzeżeniem, że w przypadku uchybienia terminowi spłaty całości lub części raty (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. będzie uprawniona do postawienia w stan natychmiastowej wymagalności całej pozostałej do spłaty należności wraz z ewentualnymi należnościami z tytułu nieterminowej spłaty.

W dniu 20 kwietnia 2011 roku Dyrektor I. D. sporządziła adresowany do S. J. i E. D. dokument zatytułowany „przedsądowe wezwanie do zapłaty”, w którego treści informowała o postawieniu w stan natychmiastowej wymagalności zobowiązania w wysokości 22.724,65 zł wynikającego z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt XVI Nc-e 117013/10, obejmującego należność główną w wysokości 19.243,50 zł, odsetki ustawowe od dnia 30 kwietnia 2010 roku do dnia 20 kwietnia 2011 roku w kwocie 2439,97 zł i koszty procesu w wysokości 1041,18 zł i wyzwała do jego zapłaty pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezaskłujące na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy podniósł, iż okolicznościami spornymi w niniejszej sprawie były istnienie i wysokość zobowiązania pozwanej względem powódki.

Sąd stwierdził, że daty dokładnie nieustalonej w marcu 2011 roku pomiędzy E. D. i S. J. jako odpowiednio kumulatywnym i dotychczasowym dłużnikiem z jednej strony, a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. jako wierzycielem z drugiej strony doszło do zawarcia umowy, na mocy której E. D. przystąpiła do długu S. J. względem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. wynikającego z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt XVI Nc-e 117013/10, obejmującego należność główną, koszty sądowe, odsetki ustawowe i koszty egzekucji komorniczej, który, niezależnie od potrąceń komorniczych, zobowiązała się spłacić solidarnie z S. J. w miesięcznych ratach po 6000 zł każda płatnych do 8. dnia każdego miesiąca kalendarzowego poczynając od dnia 8 marca 2011 roku, aż do całkowitej spłaty zadłużenia z odsetkami umownymi wynoszącymi czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego obowiązującej w dniu zwłoki od każdej niezapłaconej w terminie całości lub części raty przyznając (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą we W. uprawnienie do postawienia całej pozostałej do spłaty należności w stan natychmiastowej wymagalności wraz z ewentualnymi należnościami z tytułu nieterminowej spłaty w przypadku uchybienia terminowi zapłaty raty w całości lub w części. Nie przekonały przy tym Sądu twierdzenia pozwanej, jakoby jej zobowiązanie wynikające z przedmiotowej umowy ograniczało się wyłącznie do podżyrowania zapłaty drugiej raty zadłużenia S. J. w wysokości 6000 złotych. Takiej treści zobowiązania pozwanej przeczy zdaniem Sądu literalne brzmienie podpisanego przez nią dokumentu, które jest na tyle jednoznaczne, że bez odwoływania się do dalszych reguł interpretacyjnych, pozwala odtworzyć prawa i obowiązki pozwanej, co jednak okazało się niewystarczające dla uwzględnienia powództwa.

Chociaż bowiem powódka wykazała fakt solidarnej z S. J. odpowiedzialności pozwanej za zapłatę długu S. J. wobec (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. wynikającego z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt XVI Nc-e 117013/10 włącznie z kosztami sądowymi, odsetkami ustawowymi i kosztami egzekucji komorniczej, to już w ocenie Sądu Rejonowego nie wykazała jak kształtowała się wysokość tego zobowiązania na dzień złożenia analizowanego pozwu. Sąd uznał bowiem, iż celu tego powódka nie osiągnęła załączając do pozwu materiał w postaci tekstu zatytułowany „zaległość w sprawie (...) pierwotnie (...) Bank S.A. ((...))”. Przez wzgląd na nieznaną autorstwo oraz nieopatrzenie podpisem materiał ten nie spełnia w ocenie Sądu nawet kryteriów dokumentu prywatnego w rozumieniu przepisu art. 245 k.p.c. Sąd podkreślił, iż obiektywnie znikomą wartością dowodową tego materiału dodatkowo obniża sformułowanie przez pozwaną zarzutu niewykazania wysokości dochodzonego roszczenia, dla którego zasadności bez znaczenia jest przyznany przez pozwaną fakt niedokonania przez nią jakiegokolwiek wpłaty na poczet zadłużenia S. J.. Poza formalną poprawnością materiału dowodowego przedłożonego przez powódkę zastrzeżenia Sądu budziła bowiem także jego merytoryczna zawartość i jej odzwierciedlenie w rzeczywistości. Podniesiono, iż powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów na okoliczność: terminu wniesienia i sposobu zarachowania wpłat dokonanych na poczet zadłużenia, pochodzenia tych wpłat, kwot, od których naliczono odsetki ze wskazaniem ich rodzaju (ustawowe czy umowne), okresu, za który naliczono odsetki każdego rodzaju, faktu prowadzenia egzekucji, w tym podmiotu, przeciwko któremu była ona skierowana, organu prowadzącego egzekucję, poniesionych kosztów egzekucji, wyegzekwowanych kwot i sposobu ich zarachowania na poczet długu. Tymczasem, skoro pozwana ponosi solidarną z S. J. odpowiedzialność za zapłatę długu tego ostatniego wynikającego z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt XVI Nc-e 117013/10 wszystkie te okoliczności miały znaczenie dla zakresu jej odpowiedzialności, zaś ciężar ich udowodnienia, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., spoczywał na powódce.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem powódka nie wykazała jego wysokości.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka i zaskarżając wyrok w całości wniosła o jego zmianę, poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty 21.914,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem pierwszej i drugiej instancji

Skarżąca zarzuciła Sądowi pierwszej instancji naruszenie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, nieuwzględniającą zasad prawidłowego rozumowania ani wskazań wiedzy lub doświadczenia życiowego ocenę wiarygodności i mocy przeprowadzonych w toku postępowania dowodów z dokumentów polegającą w szczególności na arbitralnym i pozbawionym uzasadnienia przyjęciu, że z dokumentów tych nie wynika jakiej treści stosunek istnieje między stronami ani w jakiej wysokości świadczenie na rzecz strony powodowej obciążało pozwaną,

b) art. 232 k.p.c. poprzez stwierdzenie, że to na stronie powodowej, a nie na pozwanej ciążył obowiązek wykazania, że nastąpiła częściowa spłata zadłużenia wynikającego z łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, a tym samym, że dług pozwanej wobec strony powodowej istnieje w innej wysokości, niż wynika to z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt XVI C Nc-e (...) oraz umowy kumulatywnego przystąpienia przez pozwaną do długu stwierdzonego ww. nakazem zapłaty z dnia 3 marca 2011 roku,

c) art. 6 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że strona powodowa nie wykazała wysokości roszczenia, w sytuacji gdy przeprowadzone zostały wszystkie dowody na poparcie twierdzeń strony powodowej, a pozwana nie wykazała okoliczności przeciwnych,

Skarżąca wniosła wreszcie o dopuszczenie i przeprowadzenie, na podstawie art. 381 k.p.c., dowodu z dokumentu w postaci wykazu „zaległości w sprawie (...) pierwotnie (...) Bank S.A. (...)” podpisanego przez osobę upoważnioną do reprezentowania strony pozwanej na okoliczność zasadności roszczenia strony powodowej w kwocie dochodzonej w niniejszym postępowaniu oraz sposobu obliczenia tejże kwoty, albowiem konieczność powołania tego dowodu wynikła dopiero na obecnym etapie postępowania i jest wynikiem oceny mocy dowodowej dowodów przedłożonych przez stronę powodową poczynionej przez Sąd I instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1817 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się częściowo zasadna.

Sąd Rejonowy trafnie uznał, że doszło w rozpoznawanej sprawie do kumulatywnego przystąpienia przez pozwaną do długu S. J., w zakresie zobowiązań tego ostatniego skonkretyzowanych w nakazie zapłaty Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt XVI Nc-e 117013/10. Podkreślenia wymaga, że pozwana nie kwestionowała tej okoliczności w odpowiedzi na apelację, będąc już reprezentowaną przez pełnomocnika zawodowego.

Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2003 roku (II CK 340/02) czynność kumulatywnego przystąpienia do długu nie prowadzi do zwolnienia dłużnika dotychczasowego z ciężących na nim obowiązków. Podmiot przystępujący staje się dłużnikiem dodatkowym, ponoszącym solidarną odpowiedzialność z dłużnikiem pierwotnym. Wskutek przystąpienia do długu nie powstaje nowa więź obligacyjna między wierzycielem i przystępującym. Dług (kompleks obowiązków i funkcjonalnie związanych z nimi uprawnień) ciężący na dotychczasowym dłużniku, staje się długiem własnym podmiotu przystępującego.

Przypomnienia wymaga i w tym zakresie należy przyznać rację skarżącemu, że ciężar udowodnienia dokonania jakichkolwiek spłat po przystąpieniu pozwanej do długu przez dłużnika S. J., tak dobrowolnie, jak i w drodze prowadzonego przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego, zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu, normowaną w art. 6 k.c., obciążał pozwaną, jako solidarnie zobowiązaną, gdyż wywodziłaby ona z tej okoliczności korzystne dla siebie skutki prawne, w postaci wygaśnięcia zobowiązania w całości lub w części.

Niemniej, choć pozwana na okoliczność tą nie zaoferowała żadnych dowodów, w tym nawet w postaci własnych zeznań, już to w świetle stanowiska powódki zajętego w uzasadnieniu pozwu i treści przedłożonych przezeń dokumentów w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, wśród których znalazł się również powoływany w apelacji, nie sposób uznać, że powódka wykazała zasadność swego żądania częściowo co do kwoty głównej i w całości co do odsetek objętych ww. nakazem zapłaty.

Nakaz ten posiada oczywiście przymiot prawomocności materialnej, w zakresie stwierdzenia w jego treści wysokości zobowiązania S. J., tak co do kwoty głównej, jak i odsetek za opóźnienie (art. 365 § 1 k.p.c.). W nakazie tym zasądzono od ww. na rzecz powódki kwotę 19.243,50 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 kwietnia 2010 roku oraz kosztami procesu w kwocie 2641 zł, co łącznie dawało kwotę 21.884,50 zł

Tymczasem w pozwie powódka wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kwoty 21.914,63 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu (dnia 13 lutego 2014 roku), w uzasadnieniu wskazując, że przedmiotowe przystąpienie do długu obejmowało kwotę 31.903,73 zł. Zestawiając tą ostatnią kwotę ze stwierdzeniem uzasadnienia pozwu, że pozwana uchybiła zapłaty drugiej raty porozumienia z marca 2011 roku, dojść należy do wniosku, że w sprawie doszło po zawarciu porozumienia z marca 2011 roku do spłat. Już w świetle treści uzasadnienia pozwu odnosi się to przynajmniej do pierwszej z przewidzianych porozumieniem raty - 6000 zł, na co zresztą wskazywała pozwana na rozprawie w dniu 19 stycznia 2015 roku.

W uzasadnieniu pozwu powódka powoływała się też na sporządzone przez siebie wezwanie do zapłaty z dnia 20 kwietnia 2011 roku – na kwotę 22.724,65 zł. Dla ustalenia aktualnie analizowanej kwestii jest ono niemiernie wątpliwe, w rozumieniu i ze skutkiem dowodowym, normowanymi w art. 245 k.p.c. Po wtóre, skoro pochodzi ono z kwietnia 2011 roku i obejmuje kwotę wyższą od dochodzonej, to już w świetle jego treści nie sposób nie uznać, że po jego sporządzeniu doszło do spłat, zmniejszających poziom zadłużenia dłużnika głównego i przystępującej do długu pozwanej. Po trzecie wreszcie nie koresponduje ono z treścią przedłożonego przez powódkę, wraz z pismem procesowym z dnia 6 listopada 2014 roku, niepodpisanego zestawienia, zatytułowanego „Zaległość w sprawie nr 42070 (...) Bank S.A. (PG\ (...))”.

Przystępując do analizy tego zestawienia, na które powódka powołuje się w apelacji, nie przedkładając wraz z nią kolejnego tak nazwanego zestawienia, po pierwsze zauważyć należy, że powinno ono być potraktowane jako inny dowód, w rozumieniu art. 308 k.p.c.

W rozliczeniu tym uwidoczniono spłaty dokonywane w okresie od dnia 9 marca 2011 roku do dnia 11 października 2013 roku, konkretnie: 4000 zł – w dniu 9 marca 2011 roku, 2000 zł – w dniu 15 marca 2011 roku, 3000 zł – w dniu 10 maja 2011 roku i 989,10 zł – w dniu 11 października 2013 roku. Już zatem w świetle powołanego przez powódkę zestawienia przyjąć było trzeba, że po przystąpieniu pozwanej do długu doszło do spłat w kwocie łącznie 9989,10 zł.

Zestawienie zawiera jako saldo początkowe kwotę 19.243,50 zł – co odpowiada kwocie roszczenia głównego objętego ww. nakazem zapłaty i saldo końcowe – w dochodzonej pozwem kwocie 21.914,63 zł. Tym niemniej rozliczenie takie nie pozwala na uwzględnienie powództwa w tej ostatniej kwocie.

Po pierwsze uwidoczniono w nim koszty komornicze i hipoteczne w łącznej kwocie 1849,10 zł - 176,65 zł, 200 zł, 67,70 zł, 144,75 zł, 60 zł i 1200 zł, które w żadnym razie nie obciążały pozwanej, która przystąpiła do długu tylko w zakresie zobowiązań objętych przedmiotowym nakazem zapłaty, a jak się wydaje także od tych zobowiązań naliczono w zestawieniu odsetki.

Po wtóre zestawienie nie wskazuje daty początkowej naliczania odsetek, co nie zostało wyjaśnione także w pozwie, a co więcej jest wysoce niejasne, zawierając rubryki o nazwie „Naliczenie %”, a także „Pozostałe % ustawowe/ umowne”.

Takie okoliczności nie pozwalały na uwzględnienie powództwa co do żądanych do dnia wniesienia powództwa odsetek za opóźnienie, także w kontekście podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, o czym szerzej w dalszej części niniejszych rozważań.

Podsumowując powództwo mogło być uznane za zasadne co do kwoty 11.895,40 zł, obliczonej poprzez odjęcie od kwoty 21.884,50 zł, stanowiącej sumę objętego nakazem zapłaty z dnia 25 maja 2010 roku roszczenia głównego - 19.243,50 zł i kosztów procesu w tym postępowaniu - 2641 zł, łącznej kwoty wpłat dokonanych po przystąpieniu pozwanej do długu - 9989,10 zł (21.884,50 zł - 9989,10 zł = 11.895,40 zł).

Przyjmując, że wpłaty te powódka mogła zaliczać na koszty postępowania, przed należnością główną (art. 451 § 1 in fine k.c.) zaistniała podstawa, przewidziana w art. 481 § 1 i 2 k.c. do zasądzenia odsetek za opóźnienie od całej kwoty 9989,10 zł, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia jego wniesienia - 13 lutego 2014 roku.

Przeszkody do uwzględnienia powództwa w takiej części nie stanowiło podniesienie przez pozwaną zarzutu przedawnienia.

Mając bowiem na względzie, że pozwana przystąpiła do długu, stwierdzonego ww. nakazem zapłaty, do przedawnienia roszczenia, także w stosunku do niej zastosowanie znajduje norma prawna zawarta w art. 125 § 1 k.c. Sąd Okręgowy w pełni podziela w tym zakresie stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 czerwca 2010 roku (II CSK 2/10). Zbędnym jest powielanie rozważań zawartych w uzasadnieniu tego wyroku.

Nie może budzić wątpliwości, że nie upłynął przewidziany w art. 125 § 1 k.c. dziesięcioletni termin przedawnienia.

Inaczej potraktować należałoby co do zasady kwestię przedawnienia odsetek za opóźnienie przypadających po dacie uprawomocnienia się nakazu zapłaty, jako należnych w przyszłości, w rozumieniu art. 125 § 1 zdanie drugie k.c. i podlegających trzyletniemu przedawnieniu. Nie sposób ustalić, jaka część dochodzonych w sprawie odsetek przypadła za okres do dnia 13 lutego 2011 roku, to jest za okres dawniejszy niż trzy lata przed wniesieniem pozwu w rozpoznawanej sprawie, co jak wskazano powyżej stanowi dodatkowy argument, przeciwko możliwości uwzględnienia powództwa w szerszym zakresie.

Reasumując, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku, przy czym orzeczenie o kosztach procesu zapadło tu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 100 k.p.c., przy uwzględnieniu, że powódka wygrała proces w 54 % i poniosła jego koszty w kwocie 2674 zł, przy braku kosztów procesu po stronie pozwanej.

W pozostałej części apelacja została, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalona i orzeczenie w tym przedmiocie znalazło się w punkcie II. sentencji wyroku.

Wreszcie orzeczenie o kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym wydane zostało na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 100 k.p.c.

Sąd Okręgowy miał tu na uwadze, że powódka wygrała proces w 54 % i poniosła koszty w kwocie 2296 zł, pozwana zaś wygrała proces w pozostałych 46 %, ponosząc koszty w kwocie 1817 zł [(2296 zł x 54 % = 1239,84 zł); (1817 zł x 46 % = 835,82 zł)].

SSO Sławomir Krajewski SSO Karina Marczak SSO Iwona Siuta